

Povídka: Bílé růže smrti

Malá holčička se choulí pod postelí. Pokoj je zahalen do hustě strašidelné tmy a každičký její sval se třese napětím. Její hebké světlé vlásy polehávají na jejích ramenou a sem tam nějaký pramínek sklouzne až k dřevěné podlaze. Ona však nedokáže vnímat nic jiného než hluk přicházející z vedlejšího pokoje. Doléhají k ní tupé rány a hlasitý křik. Zní to trochu jako houf dikových kačen handrkujících se na jezeře. Občas lze zaslechnout i tříštivý zvuk skleniček a porcelánového nádobí. Srdce jí bije obrovskou rychlostí, oči upřeně míří k zamčeným dveřím. Připomíná hlídacího psa bedlivě sledujícího svou kořist. Jenže ona se nechystá vyrazit kupředu. Ona nechce bojovat. Strach ovládl její drobounké tělo a zahnal ji do skryše. Pravda, nemá zde moc pohodlí ani prostoru pro dýchání, ale je jí zde lépe než kdekoli jinde v tom velkém a hrůzu nahánějícím pokoji.

Její štíhlé nohy obuté do vysokých elegantních bot si vykračují podél historických budov. Její chůze je sebejistá a pevná, s bravurní lehkostí se vyhýbá prohlubním nastraženým ve staré kamenné dlažbě. Je přiměřeně vysoká a její labutí krk halí tmavě šedá pletená šála. Tělo jí před zimou chrání těžký černý kabát s výrazným pasem a velkými lesklými knoflíky. Na její drobné postavě působí zvláště skoro až nepatřičně. Jemné ruce má potažené rukavičkami z umělé kůže. Proplétá se mezi lidmi a přitom se snaží uniknout slunci, které po ní vrhá své paprsky jako divadelní reflektory. Jenže ona nejspíš netouží po tom, být hereckou hvězdou a tak prchá dál ve snaze zmizet v šedém světě obyčejných lidí.

Dveře do pokoje se mohutně rozrazí. Místností se rozlije žlutě oranžové světlo. Jindy by se zdálo být přívětivé a teplé, ale dnes sem spíše vnáší chlad. Všechny hrany jsou v jeho odlesku ostřejší, všechny stíny strašidelnější, úkryt se zdá být nižší a okolní zvuky hlasitější. Malá vystrašená dívka hluboce dýchá. Ústa si zakrývá rukou a snaží se zadržet ten zběsilý křik, který se pokouší vyletět z jejího hrdla. Strachy se celá třese. Vytřeštěné oči hledí na tmavou mohutnou postavu tyčící se v prostoru. Nad její hlavou uslyší výkřik: „Markéto! Kde se schováváš? Vylez! Slyšela si? Říkám ti vylez, nebo to bude ještě horší!“ Přestože je ta malá dívenka Markétou, ve strachu ani nedutá. Opatrně se posune ještě blíže ke zdi, jako by se snažila zmizet z toho šíleného místa. Mohutná postava se ale ohýbá a tlustou chlupatou rukou šmátrá pod postelí. Markéta už tlak sužující její tělo nevydrží a zakřičí: „Áááááá...“ A tím tu velkou obludu utvrzuje v tom, že hledá na správném místě.

Zastaví u obchodu a sundá si rukavičky. Její nehty halí rudý, dokonale lesklý lak. Něžné prsty pohladí okvětní lístek bílé kopretiny. Prohlíží si všechnu tu nádhernou přírodu

vytrženou ze svého prostředí a uměle zasazenou do velkoměsta. Svěžest a vůně čerstvých květin provoněla okolí a nos té neznámé ženy zahalila do příjemného „hedvábí“. Chrání ji jako bariéra před smogem linoucím se z okolních silnic a továren. Na kratičký okamžik zapomene, že stojí na nejrušnější ulici tohoto města. Její mysl se prohání uprostřed živě zelených kopců, její nohy bosy běhají po měkoučké trávě. Ale mezitím, co je ponořena do svých myšlenek se zvedne vítr, nabere několik novinových listů povalujících se po zemi a připlácne jí je na kabát. Ona se lekne a instinktivně noviny chytí. Do očí ji praští černobílý titulek: „Otec 11 let brutálně týral svoji dceru.“ Povolí stisk a noviny nechá volně letět do neznáma.

Muž vytahuje dívku z její skrýše. Pevně ji drží za ruku. Ona se vši silou snaží zachytit nohou postele, ale proti němu nemá žádnou šanci. Její tělo je ztuhlé strachem, z očí jí vytékají obrovské slzy a její tvář odráží bezmoc. Muž ji vytáhne do vzduchu a vpálí jí několik ran do zad. Ze zadní místnosti se najednou vyřítí hubená žena, její obličej je nateklý a plný podlitin. Vší silou praští muže do hlavy. Rána však nestačila k jeho poražení. On pustí dívku na zem a otočí se. Jednou fackou srazí ženu k zemi. Na Markétu, plačící v rohu pokoje, hodí hrozivý pohled a odejde zpět ke své lahvi tvrdého alkoholu. Žena se pomalu zvedá z podlahy a upřeně pozoruje svou dceru. Zkoumá, zda ji ten agresor nějak neublížil. Dívka se k ní rozběhne, obejmě ji a spolu tam obě pláčou ve strachu z dalšího útoku.

Z květinářství odchází s třemi bílými růžemi obalenými do šustivého papíru. Její chůze je ladná, ale její tvář je zatížena smutkem. Bledost jejího obličej je výrazně kontrastuje s černými silonkami pokrývajícími hubené nohy. Obejde roh ulice a mizí za mohutnými krásně vyřezávanými domovními dveřmi. Krok za krokem stoupá po točitých schodech s kovovým zábradlím. Její podpatky jemným klapáním ohlašují, že se blíží domů. V kabelce vyloví svazek stříbrných klíčů, odemkne a vejde dovnitř. Z ramen si nechá spadnout kabát, ten se s těžkým vzdechem uvelebí na zemi. Stále ještě v botách, projde celým pokojem až k oknu. Na chvíli se u něho zastaví a pohlédne na davy spěchajících lidí. Pousměje se nad jejich nicotností. Vybalí růže z ochranného papíru a vloží je do tenké skleněné vázy. Zelené stonky obalí maličké vzduchové bublinky. Vypadají teď úplně jako semišové. Její oči se na ně s něhou zahledí.

Scéna z minulého večera se opakuje. Muž se vrací zpět domů za svou rodinou. Je opilý a v ruce třímá láhev od piva. Je rozčilený, protože svět ho nebaví, práci má mizernou,

jeho přátelé jsou lháři a jeho žena se tahá s jiným. Není schopen si sám odemknout a tak buší do dveří, div je nerozrazí. Vystrašená žena přiběhne a odemkne mu. Tichounkým hlasem ho laskavě prosí, ať si jde sníst večeři: „Uvařila jsem guláš, pojď, najez se. Musíš být hladový.“ On se vypoťáčí z chodby a zamíří si to rovnou do kuchyně. Klátivě usedne ke stolu a ochutná první sousto: „Mařeno, děláš si ze mě snad srandu? Vždyť je to studený!“ Žena sklopí oči a natahuje roztřesené ruce pro talíř: „Počkej já ti to přihřeju.“ On se rozpálí do ruda: „Nic přihřívát nebudeš, copak nejsi schopná uvařit na čas? Co ty seš za ženskou?!“ Pěstí praští do stolu. Vyskočí ze židle, převrhne stůl a s rozmachem udeří ženu do tváře. Ta upadne na roh kuchyňské linky a potom na zem. Pod její hlavou se pomalu rozlije červená kaluž krve.

Ve skryši pod postelí je schovaná malá dívka. Krčí se tam v rohu jako drobné plaché zvířátko. Bojí se, že se dveře od jejího pokoje zase otevrou. Bojí se, že ji zase ten zlý muž vytáhne zpod postele, že ji zase bude bít. Bojí se také o maminku, ale doufá, že za ní přijde. Vždycky přišla, když se jí otec snažil ublížit. Z jejích pomněnkových očí se hrnou slzy, ale ona je potichu, hrdlo jí svírá úzkost a strach.

Mladá žena pomalu projde kolem květin a namíří si to přímo ke skříni. Její hubená světlá ruka elegantně vytáhne starý lýkový provaz. Přistaví si židli pod dřevěný trám, který kdysi zdobil strop. S jistým krokem vyleze nahoru, uváže provaz, druhý konec si obmotá kolem krku a podtrhne stoličku. Všechno udělá bez mrknutí oka, bez jediného vzdechu, bez jediné kapky slzy, bez jediného projevu sebelítosti. Bílé tělo v hedvábných šatech se houpe pod stropem a působí zde, jakoby tady bylo už od pradávna. Jeho barva ladí k šedivým stěnám, potahům sedaček i k bílému koberci.

Na hřbitově přibil další náhrobek, je nenápadný, hrubě osekáný a je na něm vyryta jen jedna věta: „Odpočívej v pokoji, Markétko.“ Konečně se jí dostalo klidu. Už se nebude probouzet uprostřed noci z děsivých snů. Už nebude propadat depresím. Už se nebude muset schovávat. Leží tady v bezpečí, hned vedle její matky. Jejich hroby zdobí stovky bílých růží a jejich duše se vznášejí ve společném obětí, kterému se konečně dostalo klidu.